

VECKOBLADET

Nr 35 webbform

091113

De främlingsfientliga har fel!

Föreläsnings- och diskussionskväll med Alexander Bengtsson från Tidskriften Expo.

Föreläsningen är en fristående start på Demokratisk Vänsters diskussionsserie i vinter på temat ”Mot främlingsfientlighet – för ett öppet Lund”. Den är samtidigt en uppföljning av Demokratisk Vänsters förstamajföreläsning ”Arbetarrörelsen och Sverigedemokraterna”.

Välkomna den 24 november kl 19 till Demokratisk Vänster, Magle Lilla Kyrkogata 2.

Bhopal: 25 år utan rättvisa och ersättning

1984 läckte dödliga gifter ut från en fabrik för bekämpningsmedel i Bhopal i Indien, olyckan ledde till världens hittills värsta industriolycka med omfattande människorättskränkningar som följd - så som rätten till liv, rätten till hälsa och rätten till försörjning genom arbete. Totalt miste mer än 20 000 människor livet och ytterligare 100 000 har fått kroniska sjukdomar efter olyckan. Dessa kränkningar fortsätter ännu idag, trots att det i år är 25 år sedan katastrofen ägde rum. Marken är fortfarande inte sanerad, de överlevande drabbade har inte fått skälig kompensation och ingen har ställts till svars för den fruktansvärda olyckan som krävde så många liv.

Lundaavdelningen av Amnesty International inbjuder till en dag om situationen i Bhopal fredagen den 20 november.

Kl 13.00 - 16.00 finns det en buss parkerad på Stortorget med utställning och information.

[Läs mer om bussen](#)

Kl 18.30-20.00 Är det temakväll om mänskliga rättigheter och företags samhällsansvar i Amnestylokalen på Östra Vallgatan 61. [Läs mer om kvällen](#)

Kulturtips

Mor Courage och hennes barn

Vem är Mor Courage i fredstid, och finns hon ens då? I Teater Foratts uppsättning av Mor Courage och hennes barn sätts många moraliska frågor på prov och vi får följa med Mor Courage på en vandring under 30 år i nutid. På Bastionen 13 nov till 13 dec. [Läs mer](#)

Malin & Vänner

Trollkonstnären Malin Nilsson gör en efterlängtd entré på en av Malmös friaste teaterscener! På Teater23 13 och 14 november. [Läs mer](#)

Turandot - Repris

Inspelad repris av föreställningen från The Met.

På Kino i Lund och Spegeln i Malmösöndagen 15 november kl 13.00. [Läs mer](#)

Miriam Aida och Hemvärnets musikkår Lund

På Palladium 14 november 15.00. [Läs mer](#)

Chicken Soup Dans & Performance

Festival på Inkonst av och med Rörelsen – koreografer i Skåne 13-15 nov. [Läs mer](#)

Den flygande trumman – Operaverkstan

Kulturen 14, 21 och 22 november kl 14. [Läs mer](#)

Nicolai Dunger (Live)

På Babel lördag 14 november. [Läs mer](#)

Stick Men

Tisdag 17 november kl 19.30 på Victoriateatern. [Läs mer](#)

GOTO 80 + SON OF GODZILLA

Filmvisning med livemusik, ingår i Sensurround, 18 november på Inkonst. [Läs mer](#)

Haydn 200 år - 104 symfonier

På Palladium 18 nov 2009 19.30. [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

Hovjönseri

På kommunstyrelsens arbetsutskott i måndags behandlades en inbjudan från Ståthållarämbetet och Ulriksdals slott att delta i något som kallas Bröllophälsningen 2010. Det går ut på att kommuner under några sommarmånader ska hyra en 1*1,5 meter stor trädgårdsplats i Ulriksdals slottspark för 75 000 kronor, och därtill betala och skicka upp installatörer och annat. Kommunerna ska göra varsin installation med växter, "ministaty eller liknande med relevans för regionen" och en plakett med "dikt av lokal författare, journalist, poet eller medborgare". Vinnande plantering anläggs i Hagaparken som en bröllophälsning till herr och fru Westling.

Ärligt talat trodde jag att det var ett skämt. Döm om min förvåning när alla andra ledamöter i kommunstyrelsens arbetsutskott visade sig vara fullt inställda på att Lunds kommun ska delta (Anders Ebbesson, MP var inte närvarande). Beslutet blev att gå vidare i ärendet och undersöka samarbete med andra kommuner i Skåne för att kunna delta i spektaklet.

För det första: Lunds skattebetalares medel kan användas till betydligt bättre ändamål än att delta i sådant här hovjönseri. Bland annat anser den borgerliga majoriteten att de inte har råd att satsa ordentligt på ett boende för hemlösa kvinnor 2010.

För det andra kan man ifrågasätta om det ligger inom det kommunala uppdraget för Lunds kommun att inreda en tillfällig trädgårdsyta i en slottspark utanför Stockholm.

Mats Olsson, Vänsterpartiet

Köpenhamnsmötet

Enligt uppgift i radions P 1 lever 400 millioner indier utan el. Utan el lever man i en fattigdom vi i den rika, jag föredrar det ordet, världen inte förstår. En annan siffra: om 40 år beräknas vi vara drygt 9 miljarder människor. Om alla dessa kommer att ha lika många bilar som USA har nu så kommer vår planet att ha sju miljarder bilar, nu har vi runt en miljard. Siffrorna talar sitt tydliga språk, den fattiga världen har all moralisk rätt att ha tillväxt i sina ekonomier för att nå upp till den rika världens standard. Men vi kan inte leva på USA:s nivå.

Det är tillväxt och befolkningsökning, delvis samma sak, som driver på för att vi släpper ut alltmer gaser och att vår planet blir allt svårare att bebo. De rika länderna, Nordamerika, Europa, Ryssland, delar av Asien och Australien, har fram till nu släppt absolut mest av de växthusgaser som värmer upp planeten. När fattiga länder nu också har kraftig tillväxt så förvåras problemet kraftigt. Det är ledsamt att höra den rika världens retorik inför Köpenhamn, i ett läge där det är de rika länderna som måste stå för så gott som alla pengar för att få fram ny teknik, plantera träd och dra ner på våra egna utsläpp. Vi kan knappast förmena de länder som nu är på väg mot den rika världens standard att göra just detta. För övrigt spelar det ingen roll vad vi tycker, detta är en sten som rullar allt snabbare.

När EU:s ordförande, Fredrik Reinfeldt, betonar att USA och Kina släpper ut lika mycket så ”glömmer” han att Kina har fyra gånger fler invånare och att Kina, per person, ännu inte släpper ut mer än hans eget EU. När han reser till Indien och vill att dessa skall göra åtagande skall man veta att Indien släpper ut mindre koldioxid per person än världen i stort. Samtidigt som han reser runt i världen och talar om hur bra Sverige är, bygger hans egna moderater i Lund vägar, avfarter, trafikplatser, p-hus, externa köplador m.m i rasande fart.

Hur skall man då finansieras de åtgärder som måste göras? Jag tycker det är självklart, vi i den rika världen måste genom skatter kraftigt fördyra det som är farligt för vår planet. Jag tycker det är självklart för att i ett slag få ner vår konsumtion som ger växthusgaser och samtidigt få pengar till de åtgärder som måste göras. En vinn-vinnsituation.

Vår regerings retorik är märklig. Vi är världsbäst påstår man, vi ligger i framkant. Så riggar man upp en kuliss för att övertyga. Frågan är vad vi är bäst på, frågan är hur detta mäts? Vi ställer upp målsättningar men utan att aktivt arbeta för att dessa skall nås. Observera att regeringen i stort sett inte gjort någonting som inte vilken annan regering skulle göra. Vi lever i ett land som simmar över av egen energi. Vi har med vår vattenkraft och skog mer energi än de flesta andra länder, ändå importerar vi mängder av energi från olja och uran.

Men att höja priset så som jag ovan beskriver är en politisk omöjlighet. Ingen politiker som vill behålla sin position kan göra det. Man kan skylla på politiken, men så länge det inte finns ett folkligt stöd blir det omöjligt att göra något. Tvärtom har konsumismen tagit över. Konsumismen tar sig ett absurt uttryck när vi tycker oss ha råd att dela ut ungefär 100 reklamblad i månaden genom Posten, Svensk direktreklam och Sydsvenskan.

Jag är positiv till att vi **kan** lösa problemet med växthusgaserna i meningen: vill vi fixa det här så går det. Den energi som strålar in till vår planet är enorm, solen som ger oss värme, vattnet, vinden, vågkraft, träden som ger oss hur mycket bioenergi som helst och en teknikutveckling som är enorm. Kollektivtrafik istället för bilism, vegetabilier istället för animalier. Bygger vi ut snabbtågen kan vi slopa stora delar av det Europeiska flyget.

Men tyvärr kommer det att gå åt helsike och vår planet kommer att bli oändligt mycket svårare att bo i. Planeten klarar sig, den har varit med om värre än det här. Men för människor och djur kommer vi att se höjda havsnivåer, översvämningar, stormar, torka, vatten- och markbrist. Det är först när detta på allvar når den rika världen som vi verkligen kommer att göra något, men då är det för sent.

Sven-Hugo Mattsson, DV

Sydsvenskan och Vellinge



Ordföranden i Skånes partidistrikt av moderaterna, Lars-Ingvar Ljungman, tillika kommunalråd i Vellinge, har med sina uttalanden om asylboendet i Hököpinge satt i gång en process som lockat fram en våg av främlingsfientliga ställningstaganden som jag tror kommer att få utomordentliga konsekvenser. Hans uttalanden står i skarp kontrast mot den bild av de nya moderaterna partiet arbetat för ända sedan en kommunalpolitiker i Kristianstad i valrörelsen 2002 gjorde rasistiska uttalanden. Moderaterna centralt kommer att bli tvungna att ta avstånd för att behålla sin trovärdighet. Resultatet kan bli som i Sjöbo där centern var tvungna att utesluta sina ledande företrädare.

Tungt ansvar på Vellingemoderaterna

Det betyder också att många i Vellinge kommun som tidigare röstat på moderaterna kommer att lägga sin röst på Sverigedemokraterna. Och inte bara i Vellinge – vi upplever nu upptakten till SD:s valrörelse som så vitt jag kan se kommer att placera partiet i Sveriges riksdag. Det är förstås inte bara negativt: i en demokrati är det bra att alla viktigare opinioner representeras. Då kan de hanteras och i förekommande fall bekämpas. På lite sikt tror jag SD är chanslösa, ungefär som Ians och Berts parti i början av 90-talet. Men det är alltså moderaterna i Vellinge som satt i gång den process som kommer att ge oss ett offentligt stämningsslag som liknar det danska.

Sydsvenskan har rapporterat, korrekt så vitt jag kan se. Det intressanta är vad deras ledarredaktion gör. Man inledde med en signerad ledare av Per Tedin under rubriken ”Var kommer barnen in?” Tedin bygger på ett felaktigt påstående av Ljungman och säger ”Beslutet har av allt att döma tagits utan någon föregående kontakt eller överläggning kommunerna emellan.” Men Malmö hade haft kontakt med Vellinge en vecka tidigare. När Ljungman på Vellinges hemsida säger ”fullständigt oacceptabelt” tycker Tedin att han ”har en poäng”. Och Tedin fortsätter ”Det Malmö gjort är fräckt, slugt och lär säkert elda på debatten.” Att det skulle var fräckt och slugt är naturligtvis ett sätt att hetsa mot vänsterstyret i Malmö och väl Repalu. Det är så att t.o.m. Svenska Dagbladet på sin ledarsida talar ett annat språk: ”Att placeringar sker utanför transitkommunerna är därför inget nytt. Att det kommer som en chock för ledande politiker i Vellinge kommun kan bara förklaras med den instängdhet och brist på omvärldsförståelse som präglar kommunens politiska ledning.” Väl formulerat! Så vitt jag förstår är Malmö helt enkelt överrumplad av behovet att finna bostäder och har halvt desperat gått till Svalöv, Teckomatorp och Vellinge. Det verkar att ha fungerat i de båda första fallen.

Tedin och Sydsvenskans politiska redaktion är naturligtvis inga rasister. Däremot tycks de sakna insikt om den politiska sprängkraften i det här ärendet. Vad tar man då till? Jo, barnen. ”Men upptåget riskerar att bli till litet eller inget gagn för dem som behöver det mest – flyktbarnen.” Med ”upptåget” menas Malmös förhyrning i Hököpinge. Sydsvenskans ställningstagande är lamt och fegt, väl ägnat att tillgodose prenumeranterna nere på Näset.

En folkstorm

Nåväl, i nästa ledare, i torsdagens tidning, sägs att fler kommuner borde ställa upp i transitboendet, så även Vellinge. ”Den statliga styrningen måste öka.” Men inte ett ord om främlingsfientligheten hos Ljungman och Vellingemoderaterna. Den är så mycket mer tydlig i de läsarkommentarer som kommit in efter Sydsvenskans första reportage från informationsmötet i Hököpinge. När jag kollade sent onsdag kväll hade det kommit in 744 läsarkommentarer, ett exceptionellt antal. Den övervägande mängden är främlingsfientliga i den meningen att man starkt avvisar transitboendet i Hököpinge.

Fd sockerbruk, fd stationssamhälle

Detta kanske också är platsen är säga några ord om denna skånska metropol. Här fanns till

någon gång in på sextiotalet ett av de sockerbruk vars namn man fick lära sig i skolan. Här fanns alltså en arbetarbebyggelse och den är i huvudsak kvar. Befolkningssammansättningen uppfattar jag som klart annorlunda än den som finns i de glassiga villorna i Ljunghusen, Höllviken och Falsterbo. Samhället har väl så där 900 invånare och en viss inflyttning, men, måste man som älskare av gamla skånska industriorter erkänna, det saknar all charm. Utan att kolla i valresultaten gissar jag att folk här röstar på moderaterna, då inte av allmänpolitiska skäl utan just för att kommunalskatten är låg och invandrarna få.

Tillmälen

Ja, sen kan man redan nu se hur debatten sprider sig. Värst är som vanligt Flashback där de inblandade kvinnorna får epitet som ”den gambianimporterande och mulattproducerande hysterikan”, ”batikhäxa”, ”negerhoran”, ”den vidrigt svenskfientliga miljöpartistlebban” ”kulturmarxisterna”, ”mediafittor”, ”parkettgolvs-potatisodlare”, ja det kan väl räcka. Och här är också Sydsvenskan värd att dömas ut, kallas ”Asylsvenskan” och ”judeägd” eller ”judestyrd”. Malmö är ”en negerknollstad”.

Ibland uppstår sidodebatter. Så här säger person A: ”Det är Stockholm och dess folk och makthavare som är de riktiga fienderna till Sverige. Dags att avskaffa Stockholm som huvudstad. Självständighet till Skåne.”. Då svarar person B: ” Men suck! Lund är ju ett av liberalmarxisternas starkaste fästen i Sverige. Sanera upp era egna problem innan ni kommer och gnäller på resten av landet. Ge dem botulinförgiftade potatisar eller något sådant, ni skåningar är bra på att odla har jag hört. Man kanske kan utvinna botulin i gasform, sen behöver man bara en duschbarrack så är man i business.”

Har det politiska språkbruket förgrovats i Sverige? Ja, exemplen säger väl något. Saker som förr bara kunde sägas i fyllegräl eller skrivas på pissoarväggar kan nu i skydd av anonymitet skrivas på nätet, i bloggar och på diskussionssajter. Det kanske inte är hela världen, man behöver ju inte läsa dem. Men jag tror det uppstår en smittoeffekt. När motsättningarna skärps kan nog det här sättet att uttrycka sig sprida sig. Och nog verkar det bli hetare i politiken.

Attendo Care

Det kan kanske tyckas vara mindre viktigt, men nog finns det anledning att tala om Attendo Care, det företag som på uppdrag av Malmö står för transitboendet. Det gör man på en av de främlingsfientliga sajterna och gräver fram en massa skit om dem. De är stora i vårdsvängen och skickar hela sitt överskott obeskattat till skatteparadiset Jersey. De ägs via ett företag i Luxemburg av Industri Kapital AB. VD heter Henrik Borelius, bror till den tilltänkta ministern Maria Borelius (m). Dess informationschef heter Jonas Morian, välkänd socialdemokrat, gift med Stina, känd från dataintrång hos (s), dotter till Marit Paulsson. Företaget har dragit på sig 28 Lex Maria-anmälningar, allt detta av mig nyss inhämtat från nätet och dessvärre inte dubbelkollat. Det här är saker som vi nu överlåter till Sverigedemokrater och likasinnade att gräva fram. Det finns ett berättigat folkligt missnöje med den business som har utvecklats i asylmottagandet och det borde sägas till Ilmar Reepalu.

Lucifer

Anal magnetism

Vellinge är en attraktiv miljö för "rich trash", individer som lockas av främlingsfientlighet och låg skatt. Det senaste hatutbrottet ökar säkert attraktionskraften.

I Knut Kardanos huvud. Del Ett: Cyklister – en fara för biltrafiken!

I förra numret av Veckobladet skildrade jag hur galna bilsjukan (GBS) härjar bland borgerliga och en del andra politiker. Det mest framträdande symtomet är ett maniskt bilvägsbyggande. Men, framhöll jag, även andra symtom, som till exempel vanföreställningar om cyklisters och gåendes behov, förutsättningar och önskemål är karaktäristiskt för sjukdomen. Dessa fantasifoster framkallas i första hand av den höga febern, men de gör sig ibland gällande även vid relativt måttlig stegring av kroppstemperaturen.

I denna och i två kommande artiklar låter jag för enkelhetens skull en borgerlig trafikpolitiker, Knut Kardano, representera hela den av del av politikerkåren som drabbats av GBS. Vi tränger alltså in i Kardanos tankevärld med hjälp av en serie ytintervjuer kombinerat med analyser av hur den reellt existerande cykelinfrastrukturen gestaltar sig. (Djupintervjuer har beklagligtvis inte gått att genomföra pga Kardanos sjukdomstillstånd).



Cyklisterna – ett hot mot biltrafiken

Knut Kardanos mest grundläggande föreställning har kommit till honom på ett sätt som han beskriver som närmast en gudomligt given insikt om cyklismens innersta väsen. Vad Kardano fått sig uppenbart – och som är fördolt för personer som inte drabbats av GBS – är att cykeltrafiken är hotande, farlig och förenad med höga olycksfallsrisker. **För bilisterna!**

Denna föreställning gör att Kardano sätter upp skyltar av den här typen. Vägmärket betyder som bekant ”Varning för annan fara”, och riktar sig till motortrafiken. ”Annan fara” är i detta fall sålunda cyklister. Cyklisterna utgör för den GBS-sjuka Kardano en fara som bilisterna behöver varnas för på samma sätt som man med vägmärken varnar bilisterna för stenskott, kajkant, slirig väg etc. Bilisterna måste skyddas från de farliga cyklisterna!

Krockvåldet

De flesta människor menar nog att det är biltrafiken som utgör ett allvarligt hot mot de oskyddade trafikanterna – gåendes och cyklisters – liv och lem. Att det är på det viset inser man lätt om man jämför en cyklists rörelseenergi med en bilist. Rörelseenergin, eller snarare ska man i det här fallet tala om krockvåld eller skadeenergi, utgör, enkelt uttryckt, produkten av hastigheten multiplicerat med massan (vikten). Man behöver inte speciellt avancerade kunskaper i matematik för att räkna ut att en cyklist, vars fordons tjänstevikt är t ex 80 kg, och som färdas i 20 km/tim utgör ett jämförelsevis ringa hot om krockvåld jämfört med personbilen, som kör i 50 km/tim och vars tjänstevikt är (t ex) 1605 kg.

Fakta tränger ej fram

Jag tror inte heller att VB-läsarna kan erinra sig något fall där en cyklist vid en kollision med en bil demolerat bilen och allvarligt skadat bilförare och bilpassagerare. Däremot är det dessvärre inte alltför ovanligt att bilister vid kollision med cyklister svårt skadas eller dödar cyklisten. Men sådana grundläggande fakta tränger inte fram i Kardanos feberangripna hjärna.

Nu kan man förvisso med rätta hävda att visst kan cyklisten utgöra en verklig fara för sina medtrafikanter, men knappast mot bilisterna. Att som gående bli påkörd av en cyklist som

kommer i normal eller hög hastighet kan få allvarliga konsekvenser för den gående (och för cyklisten). Dock dödas eller allvarligt skadas väldigt få gående i kollisioner med cyklisterna. (Inte heller en krock mellan cyklisterna brukar vålla livshotande skador.)

Den "riktiga" trafiken

Trots att cykeln är ett fordon och därmed kräver andra betingelser än gångtrafiken ser Kardano cyklisterna som ett slags hjulbenta fotgängare. Båda trafikantgrupperna tillhör ju "resttrafiken". Därför har han ordnat det så att de gående och de cyklister blandas ihop om buller på gemensamma gång- och cykelbanor, ibland "åtskiljs" gång- från cykeltrafik med en vit linje eller med olika beläggning. De får samsas på det utrymme som eventuellt blivit över när det som Kardano anser vara den "riktiga" trafiken, dvs motortrafiken, fått det utrymme som han anser att den behöver. Kardano bygger cykelbanor för att få bort cyklisterna från gator och vägar på det att de inte måtte hota, hindra och störa biltrafiken.*

Ulf N

* Låt vara att cykelbanor i många fall innebär minskad risk för krockar mellan bil och cykel. Men den ökade cykeltrafiksäkerheten har tillkommit helt på bilismens villkor (vilket jag kommer att återkomma till i en kommande artikel.)

Helveteshissen - en liten uppföljare

Skolinspektionen hade allvarlig kritik att framföra till Lunds kommun efter besöket i våras. Kritiken gällde bland annat bristen på utvecklingssamtal och samtalens kvalitet.

Kommunen lovar nu att kalla till utvecklingssamtal, inte bara erbjuda dem. Samtalen ska ge information om studiesituationen och kunskapsutvecklingen.

Skolinspektionen bedömde att kommunens åtgärder för att motverka kränkande behandling är otillräckliga.

Kommunen lovar nu att tillämpa en checklista som grund för utformningen av plan eller vid dokumentation av kränkande behandling.

Skolinspektionen kräver att eleven ska erbjudas språkval, elevens val och modersmålsundervisning. På ett flertal skolor sker inte detta i tillräcklig utsträckning.

Kommunen lovar nu att samtliga skolor i detta avseende ska ändra undervisningen enligt författningarna.

Skolinspektionen bedömer att kommunen inte erbjuder modersmålsundervisning och studiehandledning på sitt modersmålet i tillräcklig utsträckning.

Kommunen lovar nu att elever i grundskolan och gymnasiet ska erbjudas undervisning på modersmålet. Elever i grundskolan och på gymnasieskolan ska vid behov ges studiehandledning på sitt modersmål.

Källa: "Åtgärdsuppföljning av Statens skolinspektions regelbundna tillsyn av förskoleverksamhet, skolbarnsomsorg, skolor och vuxenutbildning i Lunds kommun."

Kommentar

Mest klandervärd är att elever inte får den modersmålsundervisning och det studiestöd på modersmålet som de har rätt till. Detta innebär ett diskriminerande hinder för deras studier.

Bristen uppstod då skolpengssystemet berövade skolorna de pengar som avsatts för att tillgodose dessa behov.

Politikerna ska kritiseras, inte skolorna. Rektorererna har uppmanats att hålla budgeten även då det innebär att barn med särskilda behov och barn med rätt till modersmålsundervisning och studiehandledning på modersmålet blir utan de resurser de har rätt till.

Observera att ovannämnda kvalitetsbrister inte ingår bland de parametrar som avgör placeringen i Lärarförbundets kvalitetsmätning. Man kan alltså strunta i dem.

Så länge kommunen inte tillför nödvändiga resurser blir löftena om åtgärder rent munväder.
Gunnar Stensson

Stadsparken: Skapa en grönstruktur från Observatoriet till Höje å!

Det finns mycket att säga om den plan för förnyelse av stadsparken som presenterades för någon vecka sedan, men jag ska koncentrera mig till ett enda perspektiv som utgår från stadsparken som del av Lunds grönstruktur.

Problemet är att stadsparken hittills *inte* är en del av grönstrukturen utan snarare fungerar som en oas i en öken. Det förslag till förändring som presenterats påminner i själva verket ganska mycket om oaser som jag sett i Egypten.

En grönstruktur är ett sammanhängande ekosystem för växter, fåglar, fyrfotadjur, insekter och människor där skilda arter bildar biotoper, befruktar varandra och samverkar till biologisk mångfald. Det kräver inte stora ytor, men det kräver kommunikation, förbindelser. Man kan jämföra med nervsystem eller elnät.

Hur kan stadsparken bli en del av en fungerande grönstruktur?

Österut finns en förbindelse från Mejeriet utåt Hardeberga. Den passerar den tätt trafikerade barriär som Malmövägen utgör, men sedan finns skyddande vegetation hela vägen ut till Hardeberga.

När vi talar om en grönstruktur får vi också betänka att människorna drar sig tillbaka från staden vissa tider på dygnet och överlåter den till andra levande varelser. Särskilt gäller detta ljusa försommarnätter.

Med genomtänkta åtgärder kan grönstrukturen stadsparken – Hardebergaspåret förstärkas.

Svårare är det att anknyta till grönstrukturen söder ut. Visserligen erbjuder den vita bron en förbindelse över Södra Ringvägen, men den mynnar ut i stenöknen framför Arenan och är helt steril beträffande biologiskt liv, såväl fauna som flora.

Vad som behövs är en ekopassage över ringvägsbarriären! En sådan kan byggas väster om vita bron, i närheten av järnvägsbron. Den kan vara smal och lätt, men bevuxen med grönska. En stig för fyrfotadjur, insekter, maskrosfrön och motionslöpare. Den skulle anknytas till Källbyvägen som utgör ett grönt stråk ner till Höje å.

Detta gröna stråk är redan nu populärt, men dess norra del skulle kunna utvecklas så att man kunde löpa in via ingången till Observatorieparken vid Katedralskolan och sedan fortsätta snett genom stadsparken via ekopassagen och vidare neråt ån längs Källbyvägen.

Där kommer man i kontakt med den viktigaste grönstrukturen i landskapet runt Lund: Höje å, som tack vare Höje å-projektet utgör ett grönt band från Öresund till Genarp tvärsigenom monokulturöknen. På båda sidor om ån finns en skyddszon på cirka 10 meter. Den förbinder de olika landskapstyperna och biotoperna längs ån.

Nu när stadsparken nu ska omformas finns en unik möjlighet att berika stadsparken med den biologiska mångfald som är ett av syftena med en fungerande grönstruktur.

Gunnar Stensson

Efter 118 år?

Mats Helmfrid har förklarat att ”mål bilden” är att Lund ska ha spårväg år 2014.

Våra äldsta spårvägsplaner är från 1896. Det var två skilda projekt. Det ena var en smalspårig bana till Bjärred – och den blev verkligen av, fast som inledningsvis normalspårig ångjärnväg. År 1916 fick den eldrift men 1939 var det slut. Andra projektet var en lika smal spårväg ända till Limhamn via Malmö. Eldriven men inte med kontaktledning utan batterier, vilket påminner om en del moderna ”miljöbils”-projekt. Den blev inte av men förslaget lär ha påskyndat bygget av dubbelspår på stambanan.

År 1905 las en motion i stadsfullmäktige med ett ganska detaljerat förslag. En nord-sydlig linje raka vägen från Norrtull till Södertull skulle mellan mynningarna av Klostergatan och Västra Mårtensgatan sammanfalla med en linje som sträckte sej från Lund C till Lund Ö, som låg där nuvarande Hardebergaspåret korsar Dalbyvägen. Dessutom skulle en linje gå i Allhelgona Kyrkogata, Biskopsgatan och Östra Vallgatan och förbinda Norrtull och Södertull. Körhastighet 12 km/h och åtta vagnar i timmen på de två första linjerna.

Drätselkammaren tillsatte en utredning som modifierade förslaget. Den tog bort Vallgatalinjen men förlängde nord-sydlinjen till Monumentet och Sankt Lars. Den västra skulle utsträckas till Folkets park om man hittade något bra sätt att korsa järnvägen.

Planerna levde åtminstone 1907. Då byggde stan sitt eget likströmsverk (gamla elverket), och den dieselmotordrivna generatorns axel förlängdes så att den skulle kunna rymma ett spårvägsaggreat. Och ett märke som finns kvar i stadsbilden är gamla lasarettets gångbryggor över Allhelgona Kyrkogata. De gavs en höjd så att det fanns utrymme för kontaktledning.

Sten Broman skriver i sina memoarer från den tiden att Lund var för litet för spårväg, och det var det fler som tyckte för det blev inget. Men Sundsvall och Kiruna och Karlskrona var lika stora eller mindre och dit kom spårvägen, åtminstone för en tid.

Nu är stan fem gånger större än då och nu kan det vara dags. Efter 118 år.

Gunnar Sandin

FN: Stor majoritet bakom Goldstone-rapporten

I förra VB berättade jag om behandlingen av Richard Goldstones rapport om Israels och Hamas krigsförbrytelser i FN:s generalförsamling i onsdags och torsdags.

Delvis till min förvåning teg i stort sett alla massmedia i Sverige om utfallet av omröstningen i generalförsamlingen. Beror det på att tal om israeliska krigsförbrytelser betecknas som antisemitism?

Men jag antar att VB:s läsare vill veta hur omröstningen utföll.

Representanter för 114 länder ställde sig bakom Goldstone-rapporten och krävde att den tas upp i säkerhetsrådet och ICC, den internationella krigsförbrytartribunalen.

Representanterna för Israel, USA, Italien, Nederländerna, Polen och Tjeckien röstade mot. 60 avstod från att rösta, däribland Sverige.

USA har genom sin veto-rätt makt att hindra att rapporten kommer vidare till säkerhetsrådet och krigsförbrytardomstolen.

Gunnar Stensson

Svinalängorna och folket på balkongen

Alla biljetter var sålda och många hade blivit utan. En stor och delvis annorlunda publik strömmade in i Lunds stadsteater för att se Susanna Alakoskis pjäs Svinalängorna.

Jag tog mig upp på balkongen som var lika fullsatt som parketten. Män, kvinnor, gubbar och barn. Det var bara ett problem. Man såg ingenting från många av de platser som sålts.

När pjäsen började utspelades ett shakespearskt folkliv. Somliga satte sig på ryggstöden med fötterna på sätena. Andra valde att stå upp under hela den två och en halvtimme långa föreställningen. Några klappstolar uppbringades och ställdes på lämpliga ställen. Andra teaterbesökare fann användbara platser på trappstegen.

Ingen lämnade föreställningen. Ofta skrattade man och ibland var stämningen förtätad. Men flera ur publiken vände sig till mig som i någon mån ansvarig och begärde stolar eller annat för att göra teaterupplevelsen möjlig. En finlandssvensk farfar med familj sa med djup röst: ”Ni skulle inte sälja sådana platser”.

Måndagskvällen var enda chansen att se pjäsen i Lund.

Gunnar Stensson

Palestina – Israel: murarna rivs!

Den 9 november 2019 höll världen andan när israeliska stridsvagnar brakade igenom Jerusalems murar som rasade i långa sjok. Bakom stridsvagnarna kom schaktmaskiner som fullbordade verket. Det var en egendomlig syn när kilometervis av murar vajade och föll. Snart strömmade också palestinier till med lastbilar, kameler, spadar, spett och vajrar. Stämningen påminde om den som rådde, då Berlinmuren revs.

Betydde det krig? Hur skulle Israels fruktade gamle diktator Avigdor Lieberman reagera?

Snart krossades murarna runt hela Israel. Jublande palestinier välkomnade och prydde de israeliska stridsvagnarna med palmblad.

I Jerusalem strömmade palestinier och israeler, Abrahams barn, upp på Tempelberget för att tacka Gud för att de murar som stängt inne både judar och israeler nu äntligen var borta.

Årtionden av korståg och jihad

Efter årtionden av strider mellan muslimska och judisk-kristna fundamentalister (minns George Bush) mellan nationer, inom nationer och i världens megastäder skymtar äntligen möjligheten till en utveckling mot fred.

Den senaste och blodigaste fasen i den världsomspännande konflikten utlöstes när Israels president Avigdor Lieberman för nästan exakt fem år sedan riktade ett förödande bombanfall mot Irans kärnanläggningar och utplånade den heliga staden Qom.

Den totala förödelsen i den heliga staden gav upphov till rykten att det var frågan om ett kärnvapenanslag. Myten att det förhöll sig så omfattas alljämt i delar av den muslimska världen. Samtidigt bävade världen för de israeliska kärnvapnen som nu kontrollerades av en oberäknelig diktator.

Civilisationernas krig

Konsekvenserna av den israeliska aggressionen blev destruktiva. President Obamas fredspolitik raserades slutgiltigt.

Den gåtfulle Usama bin Laden utropade sig till kalif över hela umma. Trots att detta var det sista världen hörde av honom (många menar att han redan var död då bandet offentliggjordes

via al Jazeera) fick det stora politiska konsekvenser.

De redan starka talibanerna i Afghanistan och Pakistan inledde samordnade offensiver och fördrev Nato- och Isaf-styrkorna. De övertog makten och bildade den Islamiska federationen Afghanistan-Pakistan. Därefter slog de ner flera krigsherrar och mildrade de extremaste islamistiska attityderna. Det skedde en återgång till det mer traditionella samhällssystem som rådde före den sovjetiska invasionen 1979.

Iran och Irak förenade sig i ett shiamuslimskt förbund.

Konservativa, USA-vänliga regimer som Saudiarabien och Jordanien störtades. I valen i Egypten och Algeriet segrade Det muslimska brödrskapet.

Det försvagade USA vände sig inåt i besviken isolationism och Sarah Palin efterträdde Obama efter att ha vunnit valet 2016. Ku Klux Klan förvandlades till en massorganisation där kristna och sionistiska fundamentalister genomförde pogromer riktade mot muslimer och svarta. Inte bara i södern utan också i mellanvästern flammade korsen alla nätter. Progressiva grupper ur båda de stora partierna enades i kampen mot rasism, grymhet och fördumning.

Sverigedemokraterna fick representation i den svenska riksdagen. Övriga moderata politiker anslöt sig. I Danmark hade Dansk Folkeparti makten sedan några år. I Mellanöstern-konflikten intog de en sionistisk, Lieberman-vänlig hållning.

Folkrepubliken Kina förklarade sig neutral och den ekonomiska utvecklingen där accelererade med hjälp av arabisk olja och en sofistikerad krigsindustri som fann köpare i alla läger.

Parallellt med allt detta märktes över hela jorden en växande trötthet och ovilja mot religiös och ideologisk fanatism.

Israel efter bombningen av Qom

Omedelbart efter den utlösande bombningen av Qom genomfördes stora protestdemonstrationer i Jerusalem och Tel Aviv. Många dödsoffer skördades när regimen Lieberman kväste det folkliga missnöjet. Tidningen Haaretz varnade för att Lieberman satte Israels existens på spel. Liebermans svar var att anklaga tidningen för landsförräderi.

Han införde undantagstillstånd med lagar som tystade den israeliska pressen och förvandlade televisionen till ett statligt propagandaorgan. De arabiska medborgarna berövades alla rättigheter och terroriserades till tystnad. Israel blev alltmer beroende av deras arbetskraft. Samtliga journalister på tidningarna Haaretz och Jerusalem Post fängslades. Efter några år i det ökända ökenfängelset vid Döda havet var de flesta döda.

Unga israeler försökte fly, inte minst för att undkomma värnplikten, men gränserna längs murarna var välbevakade och många brändes till döds i de taggtrådsförsedda högspänningsnäten.

Den ekologiska katastrofen med stark hetta, torra och vattenbrist drabbade Israel med full kraft. Samtidigt ledde den ekonomiska isoleringen till varubrist och sjunkande levnadsstandard. Lång tid gick utan att några protester kunde skönjas. Lieberman tycktes ha läget under kontroll

Shalom segrar

Men i det fördolda växte sig den underjordiska judiska motståndsrörelsen Shalom allt starkare. Den fick ett stöd av majoriteten av judarna i diasporan och förfogade över en fond av erfarenheter sedan århundraden.

Särskilt betydelsefullt var att Shalom också omfattade den förtryckta arabiska majoriteten i Israel. Den fick också stöd från muslimska grupperingar i omvärlden.

Och nu, den 9 november 2019 har Shalom alltså krossat muren, enat palestinier och israeler och avlägsnat Lieberman.

Generationerna före vår egen gjorde erfarenheten att våld och vapenmakt inte kan besegra folkens längtan efter fred och frihet. Den mänskliga faktorn är starkare än vapen.

Många minns hur de 20 000 stridsvagnar som stod uppställda längs den sovjetiska fronten

med kanonerna riktade mot väst blev stående orörliga därför att besättningarna gjorde myteri och anslöt sig till folket.

Många minns också vad som skedde omkring 1989 i Warszawa, Gdansk, Dresden, de baltiska staterna och Berlin.

Naturligtvis är mycket oklart beträffande den fortsatta utvecklingen. Men i alla världsdelar genomförs jättelika demonstrationer som hyllar det israeliska folkets revolution.

Världshistoriens sista och mest förödande religionskrig ser ut att gå mot sitt slut. Även om mycket återstår (somliga av oss minns krigen i det forna Jugoslavien) kommer den 9 november 2019 att gå till historien som den dag då en ny värld började byggas.

Gunnar Stensson d. y.